

הצליח במיוחד בתפקידו של הפחדת עורבים וציפורים אחרות, אך הוא חשב את עצמו אדם נעלה, כי לא היה יכול להרגיש כאב, מעולם לא התעייף ולא היה צריך לאכול או לשתות. מוחו היה חריף וחד, כי הקוסם הקטן של אוז שם בתוך הסובין סיכות ומחטים חדות.

האיש השני היה עשוי מפח, ידיו ורגליו מותקנות עם פרקים גמישים, כך שיכול היה להניע אותן בחופשיות. קראו לא החוטב מפח, כי בזמנו הוא עסק בחטיבת עצים. כולם אהבו אותו, כי הקוסם נתן לו לב נהדר מקטיפה אדומה. איש הפח חי בטירת פח מפוארת, בנויה באחוזה כפרית שלו, לא הרחק מעיר הברקת, בירת ארץ אוז. בטירה היו רהיטי פח יפים וסביבה השתרעו גנים נהדרים, ובהם עצי פח וערוגות פרחי פח.

הדחליל ואיש הפח

בארץ אוז חיו פעם שני אנשים מוזרים, והם ידידים טובים. הם היו מאושרים ביותר כשנמצאו יחד, אך מדי פעם נפרדו זה מזה, רק כדי ליהנות מפגישה חוזרת. אחד היה הדחליל. הוא היה עשוי מחליפה כחולה, ממולאה בקש, ועליה ראש עגול מבד, ממולא בסובין, כדי שישמור על צורתו העגולה. על הבד היו מצויירות שתי אוזניים, זוג עיניים, אף ופה. הדחליל לא

הארמון של הדחליל לא היה רחוק משם,
עמד על גדת נהר וצורתו הייתה כמו קלח
תירס ענקי.

יום אחד איש הפח בא לבקר את ידידו
הדחליל והם החליטו לצאת לשייט על
הנהר. סירתו של הדחליל הייתה עשויה
מקלח תירס גדול, מרוקן מתוכנו, מחודד
בשני הקצוות ומקושט בשוליים עם אבני
חן. על התורן תלוי היה מפרש עשוי ממשי
סגול, שהבריק יפה באור השמש.

רוח טובה נשבה באותו יום והסירה גלשה
מהר על פני המים. תוך זמן קצר הם
הגיעו לנחל שזרם מכיוון יער, ואיש הפח
הציע לשוט בנחל הזה, קריר ומוצל תחת
העצים. הדחליל שהיה על ההגה סיבב
את הסירה לתוך הנחל והידידים המשיכו
לשוחח ולהיזכר בהרפתקאות השונות
שעברו ביחד. הם שקעו עמוק בשיחה ולא
הרגישו כלל שהסירה שטה עכשיו עמוק

ביער והנחל נעשה כל פעם צר ומפותל
יותר.

פתאום הדחליל הרים את מבטו וראה
סלע גדול ממש לפניו.

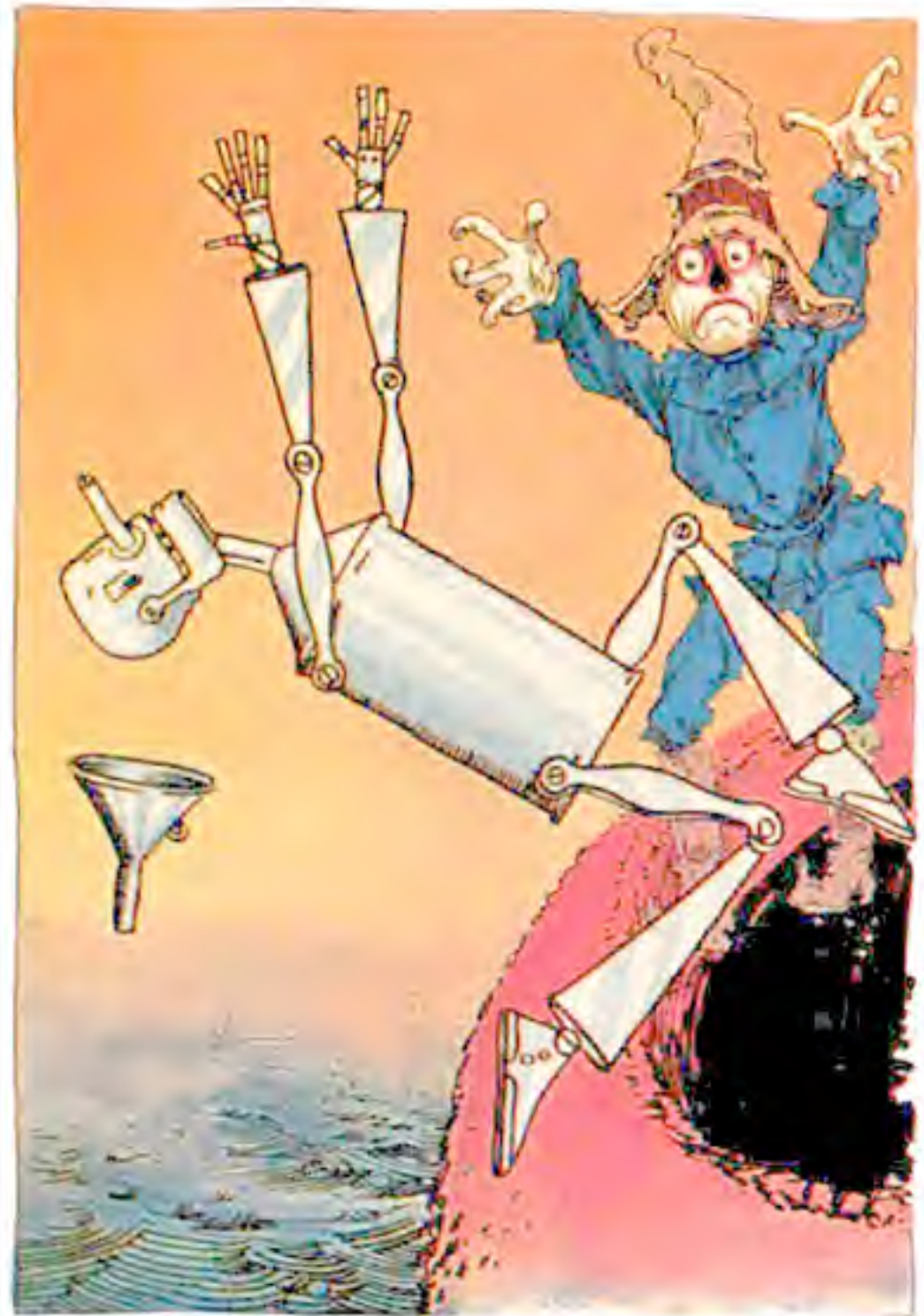
"תיזהר!" קרא, אך אזהרתו באה מאוחר
מדי. איש הפח קם על רגליו בדיוק
כשהסירה הכתה בסלע, ואיבד את שיווי
משקלו. הוא נפל מהסירה ומאחר שהיה
עשוי מתכת שקע מיד לקרקעית הנחל.
שם הוא שכב שרוע כל אורכו, עם פניו
כלפי מעלה.

הדחליל עצר מיד את הסירה והטיל עוגן,
כדי להחזיק אותה במקומה, ואז נשען
מעל הדופן והביט בצער על ידידו, דרך
המים.

"וי!" קרא "איזה מזל ביש!"

"אכן כך" ענה איש הפח בצלילים עמומים,
כי פיו היה מכוסה במים "אני לא יכול

לטבוע, כמובן, אבל אני נאלץ לשכב כאן
כך, עד שתמצא דרך להוציא אותי.
בינתיים המים חודרים לפרקים שלי ואני
עלול להחליד לפני שיצילו אותי."
"זה נכון" אמר הדחליל "אבל תיעזר
בסבלנות, ידידי. תכף אצלול והוציא אתך.
הקש שלי לא יחליד וקל גם להחליף אותו
עם יירטב או יינזק, ולכן אינני מפחד
מהמים."
הדחליל הוריד את כובעו וצלל מהסירה
למים, אך הוא היה כל כך קל שנשאר צף
על פני המים, ולא יכול להגיע לאיש הפח,
גם אם הושיט את זרועותיו לעומק. אזי
הוא חזר לסירה וטיפס עליה באומרו "אל
דאגה, ידידי. יש לנו עוגן שני. אקשור אותו
לחגורתי כדי שאוכל לשקוע, ואצלול
שנית."
"אל תעשה זאת!" קרא איש הפח "זה
ימשוך אתך עד לקרקעית, איפה שאני

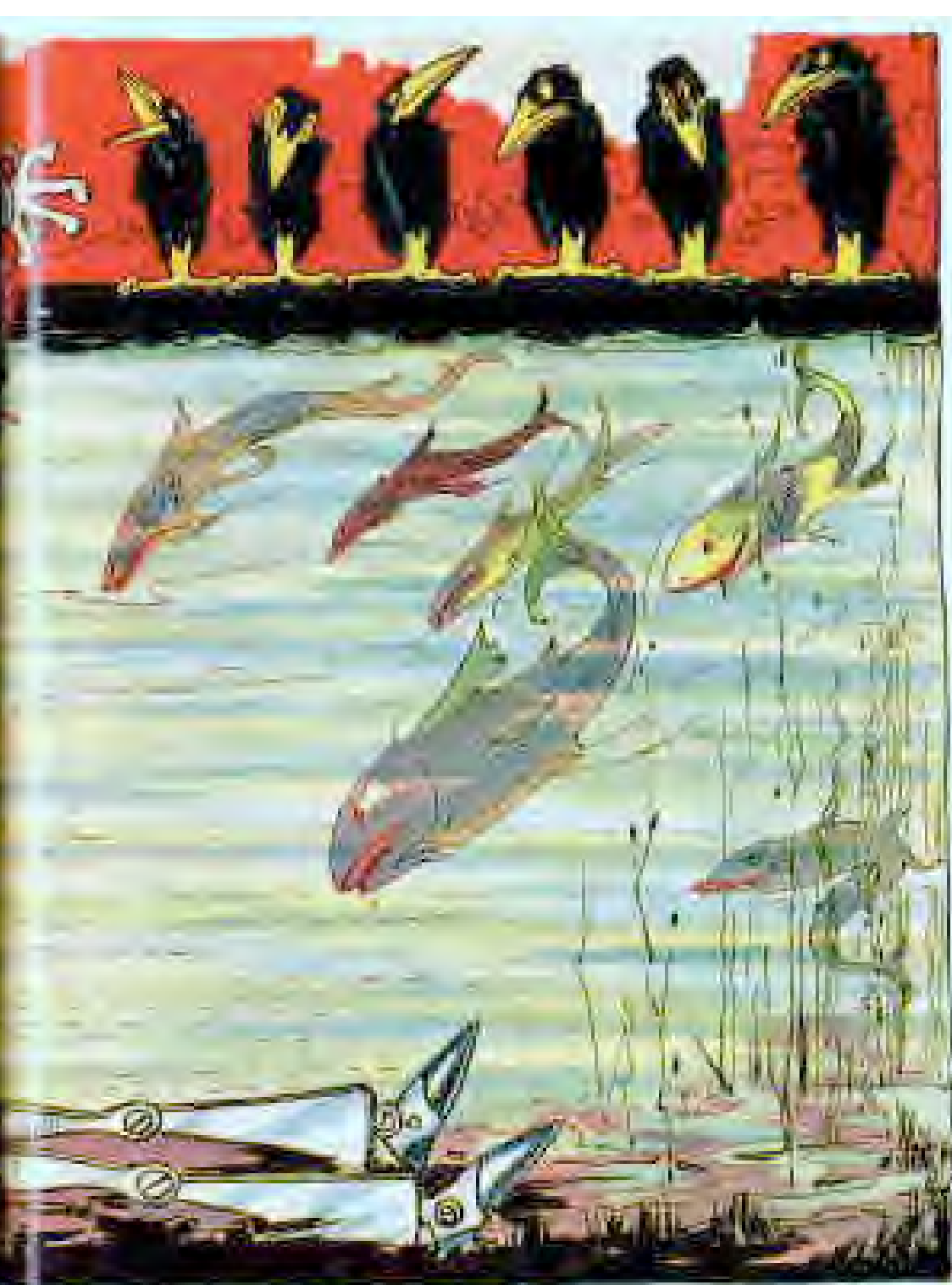
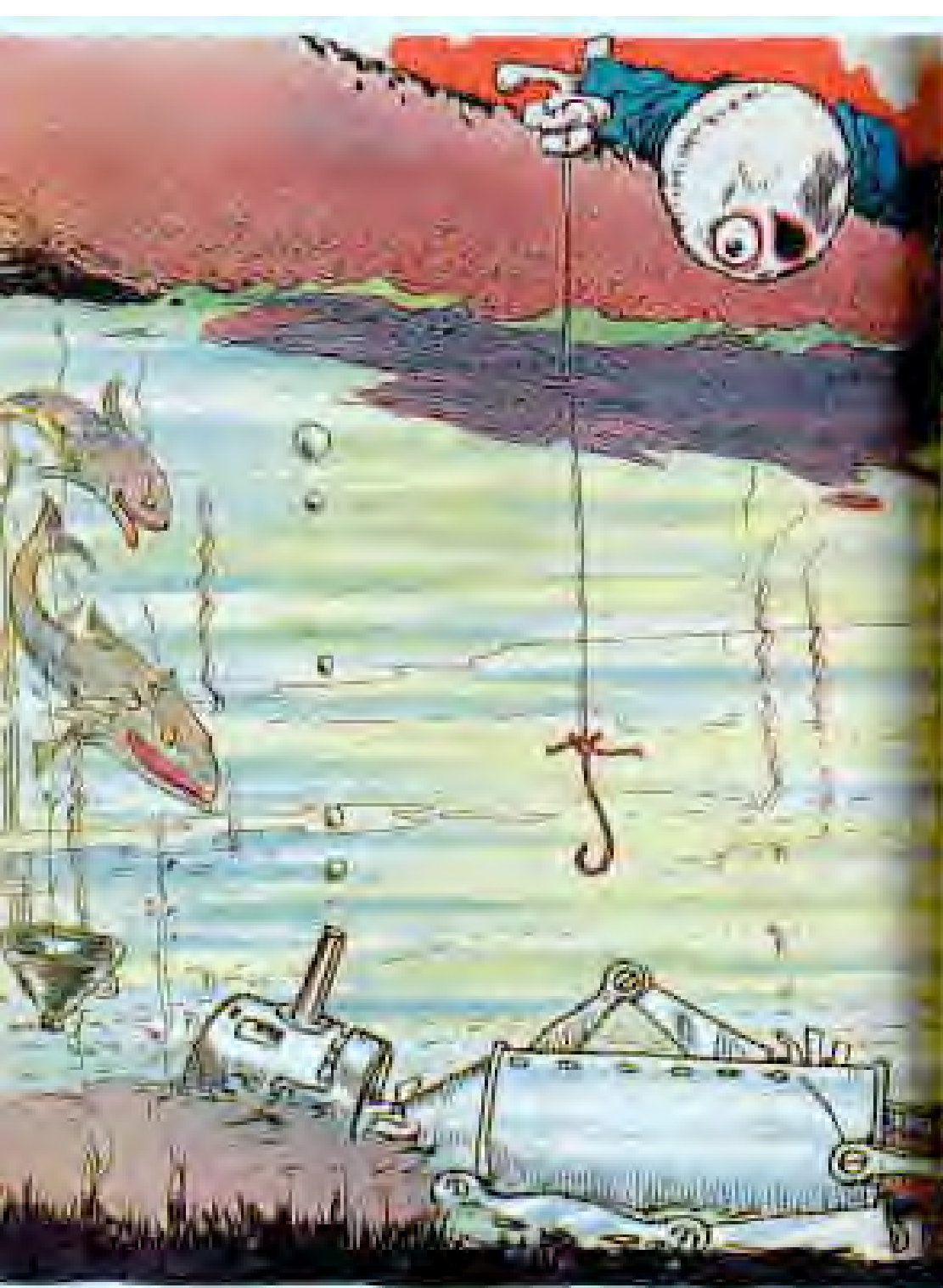

עכשיו, ושנינו נהיה חסרי אונים." "בעצם אתה צודק" נאנח הדחליל, כשהוא מנגב את פניו בממחטה. אך אז הוא נתן קריאת תדהמה כי הוא מחק את אחת מעיניו ונשארה לו רק עין אחד כדי לראות. "זה איום" אמר הדחליל האומלל "העין הזו צוירה כנראה בצבעי מים ולא בצבעי שמן. אני חייב עכשיו להיזהר ולא למחוק את העין השניה, כי אז לא אוכל לעזור לך בכלל."

דבריו התקבלו בצחוק רועם, ובהביטו סביב ראה הדחליל שהעצים סביבו מלאים בעורבים, שנראו משועשעים מאוד ממראהו חד-עיני. הוא ידע שהעורבים ידידותיים למדי כלפיו, כי מעולם לא רימה אותם בהציגו את עצמו כאיש בשר, הסוג שממנו פחדו ממש. "אל תצחקו" אמר "גם אתם עלולים לאבד פעם עין."

"אבל גם אז לא נראה מצחיק כמוך" ענה
עורב זקן אחד, כנראה המנהיג שלהם
"אבל מה בעצם קרה לך?"
"החוטב מפח, ידידי הטוב, נפל מהסירה
למים ומונח עכשיו בקרקעית הנחל" אמר
הדחליל "אני מנסה להוציא אותו משם,
אבל בינתיים ללא הצלחה."
"אבל זה פשוט" אמר העורב הזקן "קשור
אליו חבל ואז כל העורבים שלי ירדו,
יחזיקו בחבל וימשכו אותו מהמים. אנחנו
כאן מאות, וביחד נוכל להרים גם משקל
גדול מזה."
"אני לא יכול לקשור אליו חבל" ענה
הדחליל "אינני יכול לצלול לתוך המים כי
הקש שלי קל מדי. ניסיתי ובגלל זה גם
איבדתי את עיני."
"האם אינך יכול לדוג אותו?"
"הה! זה רעיון טוב" אמר הדחליל "נעשה
ניסיון."

הוא מצא בסירה חוט דיג חזק עם וו כבד בקצה. לא היה צורך בפיתיון ולכן הוא השליך אותו למים עד שהוו הגיע לאיש הפח.

"נסה לתפוס אותו בפרק" יעץ לו העורב, שישב עכשיו על ענף המושט רחוק מעל המים.

הדחליל ניסה זאת, אך מאחר שהייתה לו רק עין אחת, לא יכול היה לראות בדיוק את מיקום הפרקים.

"תזדרז, בקשה" ביקש איש הפח "אינך יודע כמה לח כאן למטה."

"אולי תעזור לו" אמר העורב.

"איך?" שאל איש הפח.

"תפוס את החבל וכרוך אותו סביב צווארך".

החוטב מפח ניסה מספר פעמים ובסוף הצליח לכרוך את החבל סביב צווארו ולעגון אותו היטב.

"טוב" קרא ראש העורבים הזקן "עכשיו בואו ותפסו את החבל!"

מיד האוויר התמלא בעורבים שחורים, שתפסו את החבל בטפרים או במקורות. הדחליל הביט עליהם בהתפלאות ושכח לגמרי שאת הקצה השני של חוט הדיג כרך סביב מותניו, כדי לא לאבד אותו, כאשר ניסה לדוג את ידידו.

"עכשיו כולם ביחד!" קרא זקן העורבים ובמשק כנפיים אדיר הציפורים התרוממו באוויר.

הדחליל מחא כפיים כשראה איך ידידו מתרומם מעל פני המים, אך ברגעים הבאים כבר מצא את עצמו באוויר, בועט לשווא ברגליו, כי העורבים עפו ישר בין העצים. בקצה אחד של חוט הדיג התלתל איש הפח, תלוי בצווארו, בקצה השני תלוי היה הדחליל, קשור במותניו ומחזיק חזק בעוגן המשנה של הסירה, שאחז בו

בתקווה להציל את עצמו.
"הי! תיזהרו!" קרא הדחליל אל העורבים
"אל תעופו גבוה מדי. תורידו אותנו בגדת
הנהר."

אך העורבים החליטו להשתובב. הם
חשבו שזו בדיחה טובה להחזיק את שני
אלה באוויר, עכשיו, כשהם השבויים
שלהם.

"אנחנו העורבים שמפחידים את הדחליל"
צחק ראש העורבים הזקן, ולפי הוראתו
הציפורים עפו מעל עצים עד לעץ הגבוה
ביותר שביער. שם, בהתפצלות של שני
ענפי צמרת, הם הניחו את החבל. ואז עפו
בצחוק רם והשאירו את שני הידידים
תלויים גבוה באוויר, אחד בכל צד של
העץ.

אמנם איש הפח היה כבד הרבה יותר
מהדחליל, אך הם התאזנו יפה, כי
הדחליל עדיין אחז בעוגן הסירה הכבד.

וכך הם היו תלויים לא רחוק זה מזה, אך לא יכלו להגיע לגזע העץ.
"רק אל תפיל את העוגן" אמר איש הפח.
"מדוע?" שאל הדחליל.
"כי אז אני אגלוש ואפול על הארץ, והפח שלי עלול להתעקם מהמכה. ואתה תעוף באוויר ואתה עלול להיתלות איפשהו בין ענפי העץ."
"טוב" אמר הדחליל ברצינות רבה "אז אחזיק את העוגן חזק."
זמן מה הם היו תלויים כך בשקט, כשהרוח מניעה אותם הנה והנה. בסוף איש הפח אמר "זאת שעת חירום, ידידי, שבה רק המוח יכול לעזור לנו. אנו חייבים לחשוב על דרך כלשהי להימלט מהמצב."
"המוח שלי הוא החד יותר" אמר הדחליל "אני אחשוב."
הוא התחיל לחשוב וחשב זמן רב, ובינתיים איש הפח ניסה לשנות את

תנוחתו, אך התברר כי הפרקים שלו
החלידו כל כך, שלא יכול היה להניע
אותם, וקנקן השמן היה בסירה.
"אולי גם מוחך החליד, ידידי?" הוא שאל
בקול רפה, כי גם לסתותיו החלידו.
"לא, בשום אופן לא! אא, הנה בא לי
רעיון!" והדחליל תפס בידיו את ראשו, אך
תוך כך שכח שהוא צריך להחזיק את
העוגן, וזה השתחרר ונפל ארצה.
התוצאה הייתה מדהימה, כי, כפי ציפה
קודם איש הפח, הדחליל הקל עף גבוה
באוויר, עבר מעל צמרת העץ ונחת בשיח
קוצני, בזמן שאיש הפח נפל ישר למטה,
על מצע של עלים יבשים, ולא נפגע בכלל.
אלא שהפרקים של איש הפח היו כה
חלודים שלא יכול היה לזוז ממקומו, ובו
בזמן הקוצים של השיח החזיקו את
הדחליל ומנעו ממנו לקום.
באותו הרגע נשמע צליל פרסות, ועל

הדחליל ועם איש הפח, על סירת קלח
התירס, וכולם חזרו לארמונו של הדחליל.
אך איש הפח הקפיד מאוד לא לעמוד
בתוך הסירה.

השביל הופיע הקוסם הקטן של אוז רכוב
על חמור-ניסור מעץ. הוא חייך כשראה
את הדחליל, בעל עין אחת, תקוע בשיח
קוצני, ירד מחמורו ועזר לו להשתחרר.
"תודה לך, קוסם יקר" אמר הדחליל
"עכשיו צריך למצוא את קנקן השמן
ולהציל את איש הפח."
שניהם רצו אל גדת הנהר, אך הסירה
שטה באמצע ורק הודות כמה לחשי קסם
של הקוסם הקטן יכלה להגיע לגדה כדי
שניתן יהיה לקחת את השמן. הם חזרו אז
לאיש הפח ובזמן שהדחליל שימן
בקפדנות את כל הפרקים שלו, הקוסם
הקטן הניע את הגפיים קדימה ואחורה,
עד שאלה עבדו כראוי.
לקח כשעה עד שאיש הפח יכול היה לקום
על רגליו, ובדרך חזרה לסירה הוא עדיין
הרגיש קשיח קצת.
הקוסם הקטן והחמור מעץ עלו, יחד עם